

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2023 r.

Pozycja 78

POSTANOWIENIE z dnia 8 lutego 2022 r. Sygn. akt Ts 79/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej D.Ś. oraz M.K. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 212 w związku z art. 116 § 1 w związku z art. 116a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, ze zm.) „w zakresie, w jakim decyzja o odpowiedzialności osoby trzeciej za zobowiązania podmiotu zobowiązanego jest jedynie konsekwencją niewykonania przez zobowiązanego podmiotu obowiązku wynikającego z decyzji o zwrocie dofinansowania i w postępowaniu przeciwko sobie osoba trzecia nie ma możliwości kwestionowania podstawy faktycznej i prawnej tejże «pierwotnej» decyzji, która stała się decyzją ostateczną, gdyż nie została zaskarżona w związku z brakiem osób uprawnionych do wniesienia środka odwoławczego (organu reprezentującego), co pozbawia osobę trzecią prawa do sądu, gdyż nie ma ona możliwości merytorycznej obrony przed treścią decyzji dotyczącej osoby prawnej, a jej prawo do sądu w celu obrony przed odpowiedzialnością ogranicza się do zbadania tzw. przesłanek egzoneracyjnych oraz wskazania majątku osoby prawnej, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych w znacznej części, co nie stanowi należytego ukształtowania procedury w celu ochrony przed arbitralnością władzy”, z art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 151 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa „w zakresie, w jakim umożliwia zastosowanie fikcji prawnej w myśl której doręczenie decyzji osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym niemającym osobowości prawnej w lokalu ich siedziby lub w miejscu prowadzenia działalności – osobie upoważnionej do odbioru korespondencji lub prokurentowi, bez zbadania czy dana osoba jest rzeczywiście upoważniona do odbioru korespondencji (czy np. jest pracownikiem osoby prawnej) w sytuacji posiadania przez organ wiedzy, że dany podmiot nie ma organu uprawnionego do reprezentowania go, co jest niezgodne z zasadą demokratycznego państwa prawa i zasadą sprawiedliwości społecznej”, z art. 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 17 kwietnia 2020 r. (data nadania), D.Ś. oraz M.K. (dalej: skarżące), reprezentowane przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiły z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

1.1. Fundacja „[...]” z siedzibą w K. (dalej: fundacja) złożyła w [...] Przedsiębiorczości (dalej: organ) wniosek o dofinansowanie projektu. W dokumencie tym wskazano, że celem projektu jest remont obiektu hotelarskiego, dostosowanie go do potrzeb niepełnosprawnych oraz poprawa efektywności energetycznej budynku. Fundacja podała również, że jest dzierżawcą obiektu hotelarskiego na okres dwudziestu lat.

Projekt został oceniony pozytywnie i w konsekwencji, na podstawie umowy z 1 lipca 2010 r. (nr [...]) wraz z późniejszymi aneksami, organ przyznał fundacji dofinansowanie w wysokości 586 635,57 zł, które pochodziło ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i budżetu państwa w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa na lata 2007-2013.

Na mocy oświadczenia z 29 listopada 2011 r. właściciel obiektu hotelarskiego wypowiedział fundacji umowę dzierżawy tego obiektu ze skutkiem na 30 listopada 2011 r. Oświadczenie właściciela nie było kwestionowane przez fundację. Z kolei w piśmie z 5 grudnia 2011 r. (które wpłynęło do organu 7 grudnia 2011 r.), M.K. (członek zarządu) i B.O. (pełnomocnik), działające w imieniu fundacji, złożyły wyjaśnienia do wniosku o płatność. Dotyczyły one wątpliwości organu co do przedmiarów robót budowlanych i warunków przetargowych stosowanych przez fundację. W piśmie tym wskazano, że wszelkie prace inwestycyjne zostały wykonane i zażądano wypłaty ostatniej części dofinansowania. W rzeczonym dokumencie fundacja nie wspomniała natomiast o utracie przez nią prawa dzierżawy obiektu hotelarskiego, a co za tym idzie, o niemożności zrealizowania tego zamierzenia i utrzymania jego efektów w czasie (trwałość).

Obie skarżące 6 grudnia 2011 r. skierowały do Sądu Rejonowego w K. wniosek o ogłoszenie upadłości fundacji, który wpłynął do tego Sądu 9 grudnia 2011 r. Wbrew powinności wynikającej z umowy o dofinansowanie (§ 8 ust. 2 pkt 5) fundacja nie poinformowała organu o złożeniu wniosku o upadłość. Z kolei 7 grudnia 2011 r. skarżące złożyły rezygnacje ze swoich funkcji pełnionych w zarządzie fundacji, które zostały przyjęte przez radę fundacji. Także o tym fakcie fundacja nie poinformowała organu, a zmiany te nie zostały ujawnione w Krajowym Rejestrze Sądowym. Również 7 grudnia 2011 r. fundacja złożyła do organu wniosek o płatność dofinansowania (pozostałej jego części). Akceptując pisemne wyjaśnienia fundacji, 23 grudnia 2011 r. organ zrealizował wniosek o płatność.

Sąd Rejonowy w K., postanowieniem z 2 lutego 2012 r. (sygn. akt [...]), oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości fundacji. Z kolei 5 kwietnia 2012 r. – podczas rutynowego sprawdzenia danych w Krajowym Rejestrze Sądowym – organ powziął wiadomość o wystąpieniu przez fundację z wnioskiem o ogłoszenie jej upadłości, a także o orzeczeniu sądu z 2 lutego 2012 r. Z przedstawionych powodów – zgodnie z § 18 ust. 2 pkt 8 umowy o dofinansowanie – oświadczeniem z 12 kwietnia 2012 r. organ rozwiązał umowę o dofinansowanie bez zachowania okresu wypowiedzenia. Tym samym odpadła podstawa prawna udzielenia fundacji dofinansowania oraz zostało wszczęte postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu wypłaconego dofinansowania. W trakcie tej procedury ustalono, że sąd oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości fundacji z powodu tego, iż majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarczał na zaspokojenie kosztów postępowania. W przekonaniu organu fundacja dopuściła się naruszenia szeregu przepisów prawa powszechnie obowiązującego, jak i postanowień umownych. Stało się tak, ponieważ nie poinformowała ona o istotnych okolicznościach mających wpływ na realizację projektu.

Obie skarżące – na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w K. o sygn. akt [...] – zostały wykreślone z działu II Krajowego Rejestru Sądowego nr [...] dopiero 17 grudnia 2012 r.

1.2. Decyzją nr [...] z 3 lipca 2012 r. (znak: [...]) organ zobowiązał fundację do zwrotu, w określonym terminie, wyszczególnionych w tym rozstrzygnięciu kwot. Wobec braku reakcji fundacji na tę decyzję, 21 września 2012 r. zostało wystosowane do niej upomnienie w przedmiocie konieczności zwrotu środków w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Po bezskutecznym upływie terminu określonego w upomnieniu, organ 31 października 2012 r. wydał tytuły wykonawcze oraz przekazał sprawę Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w K. (dalej: organ egzekucyjny) w celu przeprowadzenia egzekucji. Postanowieniem z 27 czerwca 2014 r. (znak: [...]) organ egzekucyjny z urzędu stwierdził bezskuteczność postępowania egzekucyjnego i umorzył postępowanie z uwagi na brak środków w majątku fundacji.

1.3. Pismem z 13 czerwca 2016 r. (znak:[...]) organ zawiadomił obie skarżące o wszczęciu wobec nich postępowania administracyjnego w sprawie solidarnego zwrotu środków wypłaconych fundacji. W reakcji na to zawiadomienie pełnomocnik jednej ze skarżących 11 lipca 2016 r. złożył wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji organu z 3 lipca 2012 r. oraz o umorzenie postępowania.

Zarząd Województwa (dalej: organ odwoławczy), decyzją z 1 marca 2017 r. (nr [...]), odmówił stwierdzenia nieważności decyzji z 3 lipca 2012 r. Wskutek wniosku pełnomocnika jednej ze skarżących – po ponownym rozpoznaniu sprawy – decyzją z 16 maja 2017 r. (nr [...]) organ odwoławczy utrzymał w mocy swoje rozstrzygnięcie.

1.4. Decyzją nr [...] z 22 czerwca 2017 r. (znak:[...]) organ orzekł o solidarnej odpowiedzialności skarżących, zobowiązując je do zwrotu wskazanych w tym rozstrzygnięciu kwot z tytułu zwrotu nieprawidłowo wykorzystanego dofinansowania. Wobec złożenia przez skarżące odwołania, organ odwoławczy w decyzji z 21 listopada 2017 r. (nr [...]) utrzymał w mocy powołane wyżej rozstrzygnięcie.

Skarżące wniosły od decyzji organu odwoławczego skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., który oddalił ją wyrokiem z 11 lipca 2018 r. (sygn. akt [...]). Skarga kasacyjna od tego orzeczenia została zaś oddalona w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 listopada 2019 r. (sygn. akt [...]).

2. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 16 września 2020 r. (którego odpis został doręczony pełnomocnikowi skarżących 18 września 2020 r.) – na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U z 2019 r. poz. 2393) – skarżące zostały wezwane do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez:

- doręczenie kompletnego i poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu decyzji z 3 lipca 2012 r. [...];

- wskazanie, w imieniu której ze skarżących pełnomocnik odebrał wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 listopada 2019 r. (sygn. akt [...]), ewentualnie wykazanie, że był uprawniony do odbioru wskazanego wyroku w imieniu obu skarżących; natomiast jeśli był on pełnomocnikiem tylko jednej ze skarżących, udokumentowanie daty odbioru przedmiotowego wyroku przez skarżącą, której nie reprezentował w postępowaniu przed Naczelnym Sądem Administracyjnym;

- wyjaśnienie, w jaki sposób – zdaniem skarżących – zostały naruszone, wskazane przez nie konstytucyjne prawa lub wolności;

– dokładne uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanych w skardze konstytucyjnej przepisów ze wskazanymi wzorcami kontroli.

We wniesionym do Trybunału 25 września 2020 r. (data nadania) piśmie procesowym pełnomocnik skarżących przedłożył stosowne wyjaśnienia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. Przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie uczyniono art. 212 w związku z art. 116 § 1 w związku z art. 116a § 1, a także art. 151 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, ze zm.; dalej: o.p.). Przepisy te w dacie wydania wobec skarżących decyzji przez organ pierwszej instancji miały następujące brzmienie:

– art. 212:

„Organ podatkowy, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia. Decyzje, o których mowa w art. 67d, wiążą organ podatkowy od chwili ich wydania”;

– art. 116 § 1:

„Za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym czasie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1574, 1579, 1948 i 2260) albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu, o którym mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, albo

b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy;

2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części”;

– art. 116a § 1:

„Za zaległości podatkowe innych osób prawnych niż wymienione w art. 116 odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie organów zarządzających tymi osobami. Przepis art. 116 stosuje się odpowiednio”;

– art. 151 § 1:

„Osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym niemającym osobowości prawnej pisma doręcza się w lokalu ich siedziby lub w miejscu prowadzenia działalności – osobie upoważnionej do odbioru korespondencji lub prokurentowi. Przepisy art. 146, art. 148 § 2 pkt 1 oraz art. 150 i art. 150a stosuje się odpowiednio”.

Jako wzorce kontroli dla art. 212 w związku z art. 116 § 1 w związku z art. 116a § 1 o.p. skarżąca powołała art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji. Z kolei art. 151 § 1 o.p. został skonfrontowany z art. 2 ustawy zasadniczej.

3. W odniesieniu do zarzutu niezgodności z Konstytucją art. 212 w związku z art. 116 § 1 w związku z art. 116a § 1 o.p. Trybunał stwierdza, że ocena dopuszczalności merytorycznego rozpoznania analizowanej skargi konstytucyjnej nie może odbywać się bez uwzględnienia

nia okoliczności stanu faktycznego poprzedzającego jej wniesienie. Merytoryczne rozpoznanie skargi konstytucyjnej jest bowiem możliwe jedynie po wykazaniu przez skarżącego minimalnej staranności w trosce o zabezpieczenie swoich interesów prawnych. Skarga konstytucyjna – co wymaga szczególnego podkreślenia – nie może być wykorzystywana jako instrument służący korygowaniu zaniedbań popełnionych w postępowaniu poprzedzającym jej wniesienie (por. np. postanowienia TK z: 17 marca 1998 r., sygn. Ts 27/97, OTK ZU nr 2/1998, poz. 20; 16 października 2002 r., sygn. SK 43/01, OTK ZU nr 5/A/2002, poz. 77; 3 lipca 2007 r., sygn. SK 4/07, OTK ZU nr 7/A/2007, poz. 83; 13 stycznia 2011 r., sygn. Ts 301/09, OTK ZU nr 1/B/2011, poz. 65; 22 lipca 2014 r., sygn. SK 28/12, OTK ZU nr 7/A/2014, poz. 87; 27 maja 2014 r., sygn. Ts 124/13, OTK ZU nr 1/B/2015, poz. 21 oraz 17 grudnia 2018 r., sygn. Ts 190/17, OTK ZU B/2019, poz. 63). Trybunał uznaje przy tym, że winą strony (jej przedstawiciela lub pełnomocnika) postępowania jest nieprzykładanie staranności i troskliwości w tak wysokim stopniu, jakiego wymaga z natury rzeczy prowadzenie odnośnego postępowania, oraz nieprzestrzeganie wszelkich potrzebnych i możliwych środków ostrożności dla dopełnienia w terminie właściwych czynności proceduralnych (por. przywołane postanowienie TK z 27 maja 2014 r., sygn. Ts 124/13).

W świetle załączonych do analizowanej skargi konstytucyjnej rozstrzygnięć nie budzi wątpliwości, że:

- 29 listopada 2011 r. (ze skutkiem od 30 listopada 2011 r.) doszło do rozwiązania umowy dzierżawy obiektu hotelarskiego oraz utraty przez Fundację „[...]” z siedzibą w K. (dalej: fundacja), w której zarządzie zasiadały skarżące, prawa do tej nieruchomości;

- od 30 listopada 2011 r. niemożliwa stała się realizacja przez fundację, w której zarządzie zasiadały skarżące, warunków udzielonego dofinansowania (zapewnienia trwałości projektu);

- 5 grudnia 2011 r. skarżące (działając w imieniu fundacji) wystąpiły do [...] Przedsiębiorczości (dalej: organ) z wnioskiem o płatność ostatniej raty dofinansowania;

- 6 grudnia 2011 r. skarżące złożyły do Sądu Rejonowego w K. wniosek o ogłoszenie upadłości fundacji;

- 7 grudnia 2011 r. skarżące zrezygnowały z funkcji członków organu zarządzającego fundacją, które to rezygnacje w tym samym dniu zostały przez radę fundacji przyjęte;

- 17 grudnia 2012 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym zostały ujawnione rezygnacje skarżących z pełnionych przez nie funkcji.

Sekwencja powyższych zdarzeń dowodzi w sposób oczywisty, że skarżące – działając w imieniu fundacji – z pełną świadomością wystąpiły o płatność raty dofinansowania. Dyscyplina finansów publicznych, która dla Trybunału stanowi wiedzę notoryjną, wskazywałaby zaś na to, że fundacja nie otrzymałaby kolejnej raty dofinansowania, gdyby organ został poinformowany przez fundację (a ściślej – jej zarząd, czyli skarżące) o utracie tytułu prawnego do nieruchomości, złożeniu wniosku o upadłość, jak i rezygnacji z pełnionych funkcji przez członków zarządu.

Skarżące swoim działaniem doprowadziły zatem do wypłaty nienależnej kwoty dofinansowania, pogarszając tym samym sytuację majątkową fundacji, albowiem fundacja została zobowiązana do zwrotu nie tylko otrzymanego wcześniej dofinansowania, ale także ostatniej raty wraz z odsetkami. Z chwilą utraty przez fundację tytułu prawnego do nieruchomości odpadła bowiem podstawa do udzielenia jej dalszego dofinansowania. W tych okolicznościach orzeczenie o odpowiedzialności skarżących za zaległość z tytułu udzielonego dofinansowania wraz z należnymi odsetkami miało swoje prawne uzasadnienie. Skoro bowiem skarżące swoim działaniem przyczyniły się do powstania zaległości i jednocześnie we właściwym czasie nie złożyły wniosku o ogłoszenie upadłości (por. postanowienie Sądu Rejonowego w K. z 2 lutego 2012 r., sygn. akt [...]), a także nie dopełniły ciążących na nich obowiązków informacyjnych wobec organu, to bezsporna jest ich odpowiedzialność za podejmowane

w imieniu fundacji decyzje. Odpowiedzialność ta w szczególności zachodzi wobec braku majątku fundacji, z którego mogłoby zostać zaspokojone roszczenie wierzyciela publicznoprawnego.

Na marginesie Trybunał zwraca uwagę, że obecne położenie prawne skarżących – zwłaszcza w okolicznościach niniejszej sprawy – wynika również z domniemania prawdziwości wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym (art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 1500, ze zm.). Podczas rutynowego sprawdzania przez organ danych fundacji w Krajowym Rejestrze Sądowym (5 kwietnia 2012 r.), wydania decyzji w przedmiocie zobowiązania fundacji do zwrotu przyznanych dotacji (3 lipca 2012 r.), ponaglenia w sprawie zwrotu dotacji (21 września 2012 r.) oraz wydania tytułów wykonawczych przeciwko fundacji (30 października 2012 r.) obie skarżące nadal figurowały w dziale II odnośnego rejestru jako członkowie zarządu fundacji; zostały wykreślone dopiero 17 grudnia 2012 r. Oczywiście, wskazane wyżej domniemanie jest podważalne, jednakże wymaga ze strony samych zainteresowanych stosownej aktywności (por. np. prawomocny wyrok WSA w W. z 28 września 2017 r., sygn. akt [...], CBOSA). Z załączonych do skargi konstytucyjnej rozstrzygnięć wynika zaś, że zarówno rada fundacji (która przyjęła rezygnacje skarżących), jak i same skarżące, zaniechały poinformowania organu o zmianie w składzie zarządu fundacji. Okoliczność ta – wprawdzie wtórna wobec działań podejmowanych przez obie skarżące przed 7 grudnia 2011 r. – miała jednak ten skutek, że po wskazanej dacie skarżące wobec podmiotów trzecich (w tym organu) uchodziły nadal za umocowane do reprezentowania fundacji.

W ocenie Trybunału analizowana skarga konstytucyjna stanowi jedynie próbę uchylenia się przez skarżące od odpowiedzialności z tytułu art. 116 § 1 pkt 1 w związku z art. 116a § 1 o.p. Tym bardziej, że – wbrew ich twierdzeniu – decyzja organu z 22 czerwca 2012 r. nie była „jedynie konsekwencją niewykonania przez zobowiązany podmiot obowiązku wynikającego z decyzji [z 3 lipca 2012 r.] o zwrocie dofinansowania”, a następstwem zaniedbań w zarządzaniu fundacją, o czym świadczą – zarówno – odmowa ogłoszenia jej upadłości przez Sąd Rejonowy w K. (brak środków na przeprowadzenie postępowania upadłościowego i zaspokojenia wierzycieli), jak i ocena nieziszczenia się przesłanek egzoneracyjnych, dokonana przez sądy administracyjne obu instancji wobec skarżących.

Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu skargi oraz piśmie procesowym podważa odpowiedzialność skarżących będących do 7 grudnia 2011 r. (data złożenia rezygnacji) członkami zarządu fundacji, jako „dłużników rezerwowych” zobowiązania publicznoprawnego w związku z decyzją z 22 czerwca 2012 r. wydaną wobec fundacji, jako „dłużnika podstawowego”. Jest to teza niezasadna, albowiem przypisywałaby odpowiedzialność członków zarządu wyłącznie wobec osób piastujących swe funkcje w dacie wydania decyzji zobowiązujących odnośnie do osób prawnych, a nie wobec osób, które jako członkowie zarządu doprowadziły do negatywnego ukształtowania położenia osoby prawnej.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK – należało odmówić nadania dalszego biegu skardze w zakresie dotyczącym badania zgodności art. 212 w związku z art. 116 § 1 w związku z art. 116a § 1 o.p. z art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji.

4. W odniesieniu do zarzutu niezgodności z Konstytucją art. 151 § 1 o.p. Trybunał przypomina, że z konstrukcji polskiej skargi konstytucyjnej wynika, iż celem jej jest ochrona przysługujących skarżącemu konstytucyjnych praw i wolności naruszonych na skutek wydania ostatecznego rozstrzygnięcia na podstawie przepisu (normy prawnej), którego konstytucyjność jest kwestionowana. Do uznania skargi konstytucyjnej za dopuszczalną, konieczne jest występowanie ścisłej relacji (związku) pomiędzy treścią orzeczenia, zaskarżonym przepisem aktu normatywnego (normą prawną) a postawionym zarzutem niezgodności tego przepisu z określoną normą konstytucyjną (por. np. postanowienia TK z: 4 marca 2014 r., sygn.

Ts 88/13, OTK ZU nr 2/B/2014, poz. 147; 10 lipca 2014 r., sygn. Ts 224/12, OTK ZU nr 5/B/2014, poz. 385 oraz 8 listopada 2016 r., sygn. Ts 294/15, OTK ZU B/2016, poz. 507, a także wyroki TK z 20 grudnia 2017 r., sygn. SK 37/15, OTK ZU A/2017, poz. 90 oraz 23 kwietnia 2020 r., sygn. SK 66/19, OTK ZU A/2020, poz. 13).

W tym kontekście Trybunał stwierdza, że zarzut dotyczący art. 151 § 1 o.p. został wywiedziony od decyzji organu nr [...] z 3 lipca 2012 r. (znak: [...]), którą – jak utrzymują skarżące – doręczono osobie nieuprawnionej, a przez to nie powinna była wejść do obrotu prawnego. Stosownie zaś do art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK możliwe byłoby wniesienie skargi konstytucyjnej w tym zakresie dopiero od ewentualnego ostatecznego orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego, zamykającego sądowoadministracyjny tok kontroli decyzji Zarządu Województwa (dalej: organ odwoławczy) z 16 maja 2017 r. (nr [...]), utrzymującej w mocy decyzję tego organu z 1 marca 2017 r. (nr [...]) o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji z 3 lipca 2012 r. Innymi słowy, decyzja organu nr [...] z 22 czerwca 2017 r. (znak: [...]) – oraz wydane w jej następstwie decyzja organu odwoławczego z 21 listopada 2017 r. (nr [...]), wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z 11 lipca 2018 r. (sygn. akt [...]) i wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 listopada 2019 r. (sygn. akt [...]) nie stanowią orzeczeń wydanych na podstawie zakwestionowanego art. 151 § 1 o.p.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – należało odmówić nadania dalszego biegu skardze w zakresie dotyczącym badania zgodności art. 151 § 1 o.p. z art. 2 Konstytucji.

W tym stanie rzeczy należało postanowić jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącym przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na niniejsze postanowienie w terminie siedmiu dni od daty jego doręczenia.